

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 451/2021
25.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Никола Јовић, адвокат из ..., против туженог „Дунавпревоз“ ДОО Бачка Паланка, чији је пуномоћник Милан Савић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2748/20 од 16.11.2020. године, у седници одржаној 25.03.2021. године донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2748/20 од 16.11.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бачкој Паланци П1 94/18 од 06.07.2020. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи као незаконито решење туженог број ...-.../... од 29.11.2018. године и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и то на радно место на којем је радио пре доношења оспореног решења. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка од 142.500,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2748/20 од 16.11.2020. године, укинута је првостепена пресуда у делу којим је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад на радно место на којем је радио пре доношења оспореног решења и у том делу одбацио тужбу, док је жалба тужиоца одбијена у осталом делу и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану одлуку у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је са правним претходником туженог ДП „Дунавпревоз – путнички саобраћај“ Бачка Паланка закључио уговор о раду 27.03.2002. године, којим је засновао радни однос на неодређено време на радном месту „...“, а у опис послова наведеног радног места спадала је и продаја месечних претплатних карата за раднике, ђаке, студенте, као и евидентирање продатих карата. Решењем туженог од 29.11.2018. године тужиоцу је отказан уговор о раду, због повреде радне обавезе на основу члана 179. став 2. тачка 1. и 5. Закона о раду и члана 8. став 1. тачка 4, 5. и 7. Уговора о раду од 27.03.2002. године, због тога што је запослени као ... на аутобуској станици у ... у периоду од 2015. године до 15.10.2018. године писао месечне карте путницима са нижом ценом него што је путник уплаћивао, тако да је код путника остала месечна карта са правим износом цене коју је платио, док је у евиденцијама послодавца уписивао мању цену, а разлику цене задржавао за себе, чиме је оштетио туженог послодавца за укупно 1.200.000,00 динара што представља противвредност 10.000 евра. Констатовано је и да радни однос запосленом престаје даном достављања решења. У образложењу решења је наведено и да је запослени, овде тужилац 15.10.2018. године својеручно потписао изјаву и исту оверио код јавног бележника, којом изјавом је признао наведену повреду радне обавезе. Пре доношења оспореног решења тужилац је писмено упозорен на постојање разлога за престанак радног односа, које упозорење је примио 14.11.2018. године и на исто се није изјаснио.

Полазећи од наведеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили одредбу члана 179. став 2. тачка 1. и 5. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, ... 113/17), када су одбили захтев тужиоца за поништај решења туженог од 29.11.2018. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду.

Одредбом члана 179. став 2. тачка Закона о раду, прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом ако запослени који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то: ако несавесно или немарно извршава радне обавезе (тачка 1) и ако учини ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду (тачка 5).

Одредбом члана 8. став 1. тачка 1. Уговора о раду, прописано је да је запослени дужан да се придржава радне дисциплине и послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе и то: несавесно, немарно или неблаговремено извршавање послова или радних налога, ако за то не постоје оправдани разлози.

По оцени Врховног касационог суда, правилан је закључак нижестепених судова да су се у радњама тужиоца који је у периоду од 2015. године до 15.10.2018. године вршио преправке месечних карата, стекла обележја повреде радне обавезе из члана 8. став 1. тачка 1. Уговора о раду, чиме је образован отказни разлог из члана 179. став 2. тачка 1. и 5. Закона о раду. Наиме, имајући у виду да је утврђено да је тужилац у периоду од 2015. године до 15.10.2018. године вршио преправке месечних карата, тако што је писао месечне карте путницима са нижом ценом него што је путник уплаћивао, те је код путника остала месечна карта са правим износом цене коју је платио, док је у евиденцијама послодавца уписивао мању цену, а разлику цене задржавао за себе, те да за такав поступак не постоје оправдани разлози, то је правилан закључак нижестепених судова да је тужилац својом кривицом учинио повреду радних обавеза које су му стављене на терет, због чега нема услова за поништај решења о отказу уговора о раду.

Наиме, неопходан услов за постојање наведеног отказног разлога је кривица запосленог за предузету противправну радњу која представља биће повреде радне обавезе. Тужилац је у писаној изјави од 15.10.2018. године коју је својеручно потписао и исту оверио код јавног бележника, признао наведену повреду радне обавезе.

Ревизијским наводима којима се указује да је наведена изјава од 15.10.2018. године дата у заблуди и услед преваре су неосновани. Наиме, на страни тужиоца нису постојале мане воље, како то правилно закључују нижестепени судови, а стављање запосленом у изглед кривичног или дисциплинског гоњења за учињене радње на раду или у вези са радом, су радње послодавца којима се предочавају последице због учињене повреде радне обавезе и не утичу на слободно испољавање воље запосленог. Како је приликом доношења спорног решења правилно примењена и одредба члана 180. став 1. и 2. Закона о раду, с обзиром да је доношењу спорног решења претходило писано упозорење тужиоцу о постојању разлога за отказ уговора о раду, то је тужиоцу омогућено право на одбрану од отказног разлога, због чега је спорно решење законито и са становишта процедуре прописане за његово доношење.

Остале наводе ревизије којима се оспорава оцена изведених доказа, а којима се заправо указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд није ценио, јер се из ових разлога ревизија не може изјавити (члан 407. став 2. ЗПП).

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП, без даљег детаљног образлагања ревизијске одлуке у смислу става 2. истог члана, обзиром да се у ревизији понављају жалбени разлози, које је у потпуности, јасно и образложено, ценио другостепени суд.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић